

турінфраструктура в регіонах, недостатнє усвідомлення потенціалу подієвого туризму, його впливу на регіональну економіку; недостатня увага місцевих і регіональних влад до подієвого туризму на своїх територіях, зокрема і при розробці стратегій і програм розвитку сфери туризму; низька інвестиційна та ділова активність місцевого населення під час організації подій, здатних залучити туристів; дефіцит кваліфікованих кадрів; нестача інформації про проведення подієвих заходів у регіонах України і низька ефективність систем просування продукту подієвого туризму на ринок.

Подієві ресурси охоплюють найсуттєвіші прояви сучасного суспільного буття з його модою на глобалізацію, екологію, активний і здоровий спосіб життя, переконаннями й уявленнями про стиль і стереотип поведінки людини в соціумі, включають його пропаганду та механізми реалізації. Сьогодні системна організація та розвиток подієвого туризму вимагають підтримки як на місцевому, так і на державному рівнях, фінансування в інфраструктуру, розробки низки відповідних маркетингових заходів з метою інформування і популяризації як місцевого населення, так і міжнародного співтовариства та комплексного підходу до формування дестинації подієвого туризму (рис. 2) [2, с. 248].

Література:

1. Олійник В. В. Сучасний стани та перспективи розвитку подієвого туризму на території України / В. В. Олійник, О. В. Шикіна // *Глобальні та національні проблеми економіки*. – 2016. – №12. – С. 460–463.
2. Кравець О. М. Організація анімаційних послуг в туризмі: навч. посібник / О. М. Кравець, С. І. Байлик. – 2-ге вид., перероб. і доп. – Харків: ХНУМГ ім. О. М. Бекетова, 2017. – 335 с.

МОДЕРНІЗАЦІЯ МІСТ ЗА РАХУНОК ВПРОВАДЖЕННЯ «SMART»-ТЕХНОЛОГІЙ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

О. С. МАЛЮХОВ, аспірант кафедри менеджменту та публічного адміністрування

Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова, м. Харків

Реформування принципів публічного управління містом та впровадження комплексних інноваційних процесів, потребує систематизованого наукового аналізу та теоретичного підкріплення. Саме в умовах інформаційних технологій з'явився феномен «smart city». Впровадження «smart»-технологій в життєдіяльність суспільства кардинально змінили світосприйняття за короткий період, тому зросла необхідність у дослідженні теоретичних аспектів для становлення цілісної концепції розуміння та сприйняття даного явища.

Здійснивши аналіз наукової літератури стало очевидно, що на сьогодні не існує єдиного трактування генезису «smart city» чи «розумне місто». Більшість

науковців описують дане питання з точки зору соціотехнічного підходу за принципом поєднання технологій та соціальних аспектів в «smart city». Вченими обґрунтовано, що виникнення даного поняття має тісний зв'язок з визначенням «smart community», тобто «розумне співтовариство», етимологія якого починається з 1993 року в Кремнієвій долині («Silicon Valley») штату Каліфорнія, США.

Термін «smart city» пов'язують з «розумним зростанням», що сформовано за критеріями «нового урбанізму». Зазвичай дану гіпотезу розглядають як перепланування та розвиток еколого-економічного містобудування для формування сприятливого становища життєдіяльності громади. Поняття також суміжне із визначенням «intelligent city» («інтелектуальне місто»). Як зазначають Т. Nam і Т. Pardo [3], що термін «розумний» є більш зручним і зрозумілим для користувача, ніж більш елітарний термін «інтелектуальний». Ця інтерпретація свідчить, що термін «розумне місто» є більш широким, ніж «інтелектуальне місто», і «розумність» реалізується лише тоді, коли система адаптується до потреб користувача.

Слід зазначити, що саме Європейський Союз став новатором трансформаційних процесів у містах. На офіційній веб-сторінці Європейської статистики [1], у 2009 році Європейським Союзом було укладено Промислову ініціативу щодо «розумних міст та спільнот» (Smart Cities and Communities Industrial Initiative), яка була ініційована 21 червня 2011 року, що стало однією із перших ініціатив щодо впровадження «smart»-технологій в систему управління містом. Наступним кроком стала взаємодія країн-членів Європейського Союзу у рамках Європейського інноваційного партнерства щодо «розумних міст та спільнот» (the European Innovation Partnership for Smart Cities and Communities) у липні 2012 року на основі принципів Промислової ініціативи Європейського Союзу щодо розвитку інформаційно-комунікаційних технологій. У січні 2013 року прийнято Пакет енергоефективних та екологічних стандартів для транспортних засобів (Clean power for transport package).

Слушно, що концепцію «smart-міста» вже не можливо розглядати лише як ІТ-систему, яка поєднує інтегровані компоненти та обчислювальні технології для служб інфраструктури, за сучасних умов це є шлях до формування нового інформаційного суспільства та соціального простору, що передбачає поєднання в собі нових стратегічних підходів до публічного управління та спонукання жителів до формування нового, більш якісного рівня життя у місті.

Основні особливості та чинники «розумного міста», визначені П. Джиффінджером та висвітлені в європейському проекті «European Smart Cities» [2], за якими проводитимуть моніторинг у 70-и середніх містах Європи та визначатимуть перспективи до їхнього розвитку. До основних характеристик відносяться: «smart economy», «smart people», «smart living», «smart governance», «smart mobility», «smart environment». Вони мають реальний вплив на його розвиток та процеси реалізації в багатьох напрямках діяльності. За допомогою «розумної економіки» можливе підвищення рівня конкурентоспроможності міста шляхом сприяння розвитку бізнес-проектів, коворкінг-центрів та інфраструктури міста для поширення інформації щодо

економічного становища. Також є можливість збільшити доступність інтелектуальних ресурсів, створити систему безперервної освіти, збільшити доступ до професійної підготовки для різних груп суспільства, використовуючи механізм «розумні працівники». Можна модернізувати послуги громадського транспорту, розширити доступ до високоякісної міської інфраструктури і використовувати інформаційні та комунікаційні технології для розширення зон wi-fi, а також оптимізувати механізми діяльності сучасної енергосистеми, будівництва споруд, будівель, зелених зон, оновити систему водопостачання та каналізації. Усі ці складові передбачають не тільки модернізацію та оптимізацію системи управління містом, а й посилюють діяльність органів публічної влади та формування нової якості відносин між громадою та місцевою владою, що призводить до зміни пріоритетів, системи цілей, завдань, способів їх рішення.

Очевидно, що процеси належного впровадження «smart»-технологій завбачають ефективне використання інтелектуальної автоматизованої системи управління у діяльності органів місцевого самоврядування. Завдяки постійному моніторингу органи публічної влади мають можливість своєчасно визначати проблемні аспекти, здійснювати аналіз та оптимізувати умови діяльності та життя громадян.

Література:

1. Офіційний сайт Європейської Статистики (Євростату). URL: <http://ec.europa.eu/eurostat>
2. Giffinger R. Smart Cities Ranking of European Medium-Size Cities. URL: http://www.smart-cities.eu/download/smart_cities_final_report.pdf
3. Nam T., Pardo T. Conceptualizing Smart City with Dimensions of Technology, People, and Institutions. Proc. 12th Annual International Conference on Digital Government Research, 2011. P. 282-291.

НАУКОВА ШКОЛА УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ В РОЗРІЗІ «ЕКОНОМІКИ ЗНАНЬ»

А. С. УСТІЛОВСЬКА, викл. кафедри економіки

Харківський національний університет будівництва та архітектури, м. Харків

Сучасні умови господарювання базуються на школі системного підходу до управління персоналом, принципами якої є економічні, адміністративні та соціально-психологічні методи управління персоналом. Є необхідність запропонувати перспективну школу управління персоналом, яка в найближчий час стане досить актуальною та бути пристосована до економічних перетворень, так розвинені країни світу широко застосовують в економічному просторі категорію – «економіка знань».

Американський економіст Ф. Махлуп (першим ввів у 1960-х рр. в науковий обіг поняття «економіка знань») розумів під цим терміном лише